

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ Π. Ε.

ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ

Ταχ. Δ/ση: Α. Κηφισιάς 211

Τ.Κ. 15124 Μαρούσι

Τηλ. & Fax: 210 8020697

Πληροφορίες: Δημ. Πολυχρονιάδης (6945394406)

Email: syll2grafeio@gmail.com

Δικτυακός τόπος: [http://: www.syllogosekpaideutikonpeamarousiou.gr](http://www.syllogosekpaideutikonpeamarousiou.gr)

Μαρούσι 15 – 5 – 2026

Αρ. Πρ. : 124

**ΠΡΟΣ: ΤΑ ΜΕΛΗ ΤΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΜΑΣ**

**Κοινοποίηση: Ενώσεις Γονέων των Δήμων Αμαρουσίου, Κηφισιάς, Λυκόβρυσης
– Πεύκης, Πεντέλης – Μελισσίων, Δ. Ο. Ε., Συλλόγους Εκπ/κών Π. Ε. της χώρας**

**....κι όταν τα παιδιά μας αυτοκτονούν πέφτοντας από τις
ταράτσες, ας ψάξουμε να βρούμε πού έχουμε κάνει το
μεγάλο λάθος.....**

ΘΕΛΟΥΜΕ ΣΧΟΛΕΙΟ ΠΟΥ ΝΑ ΜΟΡΦΩΝΕΙ ΚΙ ΟΧΙ ΝΑ ΕΞΟΝΤΩΝΕΙ

Αποσβολωμένη η ελληνική κοινωνία παρακολουθεί άλλη μια τραγωδία με θύματα παιδιά, δύο 17χρονης μαθήτριες στην Ηλιούπολη που οδηγήθηκαν στην απόγνωση δίνοντας τέλος στη ζωή τους. Η μία μαθήτρια έχασε τη ζωή της ενώ η δεύτερη συνεχίζει να δίνει μάχη σε εξαιρετικά κρίσιμη κατάσταση. Το τελευταίο διάστημα έχουν σημειωθεί και άλλα εξαιρετικά ανησυχητικά περιστατικά με θύματα ανήλικα παιδιά, γεγονότα που φανερώνουν πως η απόγνωση, η ψυχική πίεση και η βία που βιώνουν ολοένα περισσότεροι νέοι άνθρωποι δεν αποτελούν μεμονωμένες εξαιρέσεις αλλά μια σκοτεινή κοινωνική πραγματικότητα που επανέρχεται με τραγικό τρόπο.

Κάθε φορά είμαστε στο ίδιο έργο θεατές, αφού οι αρχές ψάχνουν σημειώματα, «ατομικά προβλήματα», οικογενειακά αδιέξοδα, περιστατικά bullying, ψυχιατρικές διαγνώσεις, χωρίς ποτέ να φτάνουμε στη ρίζα του κακού. Η κοινωνία βολεύεται πίσω από εύκολες διαπιστώσεις: «η εφηβεία είναι δύσκολη», «πάντα συνέβαιναν αυτά», «είχε ψυχολογικά προβλήματα», «η οικογένεια έφταιγε». Έτσι όμως η ουσία θάβεται κάτω από τη σιωπή.

Τα παιδιά μας όμως δεν καταρρέουν μέσα σε κοινωνικό κενό αλλά μέσα σε μια κοινωνία που τα μαθαίνει από νωρίς πως η ζωή είναι αδυσώπητος ανταγωνισμός, πίεση χωρίς ανάσα, φόβος για το αύριο και μοναξιά. Τα παιδιά μας τα μεγαλώνουμε για να ζήσουν μέσα σ' έναν κόσμο όπου η ανθρώπινη αξία μετριέται με βαθμούς, επιδόσεις, followers και χρήμα. Τα παιδιά μας ζουν καθημερινά στον κόσμο της εικονικής πραγματικότητας όπου οι νέοι είναι διαρκώς «συνδεδεμένοι», αλλά βαθιά απομονωμένοι, ενώ οι γονείς τους εξαντλούνται σε ατελείωτα ωράρια, σε μια καθημερινότητα οικονομικής ασφυξίας που το 13ωρο είναι πια κανονικότητα και οι μισθοί δεν φτάνουν. Τα παιδιά μεγαλώνουν βλέποντας ανθρώπους να δουλεύουν μέχρι εξάντλησης για να επιβιώσουν. Βλέπουν εκπαιδευτικούς να τρέχουν σε τρία και τέσσερα σχολεία, να μετακινούνται σαν αναλώσιμοι, να συνθλίβονται από την

απαξίωση, να διώκονται για τη συνδικαλιστική τους δράση, να οδηγούνται σε πειθαρχικές διώξεις, γιατί συμμετέχουν στους διεκδικητικούς αγώνες και υποστηρίζουν τις αποφάσεις του κλάδου τους. Βιώνουν ένα σχολείο που αντί να μορφώνει και να εμπνέει, εξοντώνει, αφού μετατρέπεται ολοένα και περισσότερο σε μηχανή εξετάσεων, αποκλεισμών και άγχους, ένα σχολείο εξεταστικό κάτεργο. Και μάλιστα, με στόχο την είσοδο σε ένα πανεπιστήμιο που πλέον δεν αποτελεί διέξοδο για κοινωνική κινητικότητα αλλά έχει απαξιωθεί και γνωστικά και ως φορέας που παρέχει ουσιαστικά επαγγελματικά δικαιώματα και διέξοδο.

Οι δομές ψυχολογικής και συμβουλευτικής στήριξης είναι δραματικά υποστελεχωμένες ή ανύπαρκτες. Ένα σχολείο που θέλει πραγματικά να μορφώνει, να καλλιεργεί την κριτική σκέψη και να χειραφετεί δεν μπορεί να αντιμετωπίζει την ψυχική φροντίδα των παιδιών ως «δευτερεύουσα παροχή», αλλά ως αναγκαίο όρο για να αισθάνονται οι μαθητές ασφαλείς, ορατοί και ισότιμοι μέσα στη σχολική κοινότητα. Η παρουσία σταθερών υποστηρικτικών δομών, στο σχολείο είναι κρίσιμη ώστε να καλλιεργούνται σχέσεις εμπιστοσύνης, συλλογικότητας και ουσιαστικής επικοινωνίας απέναντι στην απομόνωση, τον φόβο και την πίεση που βιώνουν τα παιδιά. Κι όλα τα παραπάνω συμβαίνουν την ίδια στιγμή που η κυβέρνηση της ΝΔ μετά την Ελάχιστη Βάση Εισαγωγής, την Τράπεζα Θεμάτων και τους εξεταστικούς μααραθώνιους, τις διαγραφές αιώνιων φοιτητών, προωθεί την εμπορευματοποίηση της εκπαίδευσης, την ακόμη μεγαλύτερη εξεταστική πίεση, με τη δρομολόγηση του εθνικού απολυτηρίου, θεσμοθετώντας νέους φραγμούς και περισσότερη ασφυξία για τους μαθητές. Το μήνυμα που δίνεται καθημερινά στα παιδιά μας είναι σαφές: «αντέξτε ή συντριβείτε».. Μέσα σ' αυτή την αδυσώπητη βαρβαρότητα, η δημιουργικότητα, η ευαισθησία, η ανάγκη για όνειρο και αξιοπρέπεια αντιμετωπίζονται σαν περιττές πολυτέλειες. Τα παιδιά μεγαλώνουν βλέποντας την αδικία να κυριαρχεί, την κρατική και εργοδοτική βία να κανονικοποιείται, τους ισχυρούς, τους ολιγάρχες, τους Οπεκεπέδες και Φραπέδες να μένουν ατιμώρητοι και την ανθρώπινη ζωή να χάνει την αξία της. Κι ύστερα όλοι αναρωτιούνται γιατί αυξάνεται η απόγνωση.

Ευχόμαστε ολόψυχα να μην υπάρξει άλλο παιδί που θα νιώσει ότι δεν έχει χώρο να αναπνεύσει μέσα σ' αυτόν τον κόσμο. Εκφράζουμε τη βαθιά μας θλίψη και τα ειλικρινή συλλυπητήριά μας στην οικογένεια της μαθήτριας που χάθηκε και στεκόμαστε με αγωνία, σεβασμό και αλληλεγγύη δίπλα στη μαθήτρια που συνεχίζει να παλεύει για τη ζωή της.

Απαιτούμε εδώ και τώρα:

- ουσιαστικά μέτρα ψυχολογικής στήριξης σε όλα τα σχολεία και ιδιαίτερα για τους μαθητές που βρίσκονται αντιμέτωποι με την εξοντωτική διαδικασία των πανελλαδικών εξετάσεων,
- να σταματήσει η αντεκπαιδευτική πολιτική που μετατρέπει το σχολείο σε εργοστάσιο άγχους, αμείλικτου ανταγωνισμού και αποκλεισμών.

Ως εκπαιδευτικοί έχουμε χρέος να σταθούμε δίπλα στα παιδιά όχι μόνο ως δάσκαλοι, αλλά ως άνθρωποι που παλεύουν μαζί τους για μια ζωή με αξιοπρέπεια, ελευθερία και ελπίδα. Για έναν κόσμο όπου κανένα παιδί δεν θα αισθάνεται μόνο, αόρατο ή περιττό.

Γιατί τα παιδιά δεν χρειάζονται άλλη «αντοχή», χρειάζονται αποδοχή, αγάπη και παροχή πολλών ευκαιριών.

Χρειάζεται αγώνας για ένα σχολείο που θα εμπνέει, θα μορφώνει και δε θα εξοντώνει. Αγώνας για ένα σχολείο και μια κοινωνία που θα προωθεί και δε θα καταστέλλει τις ανάγκες και τα όνειρα των εφήβων. Ένα σχολείο και μια κοινωνία με οξυγόνο και παιδαγωγική ελευθερία. Τα παιδιά μας χρειάζονται μια κοινωνία που να αξίζει να ζεις μέσα σε αυτήν.

**Και αυτός ο κόσμος δεν θα χαριστεί — θ' αλλάξει από εκείνους που σήμερα
ασφυκτιούν μέσα του.**

Οι ζωές των μαθητών/-τριών μας δεν είναι παράπλευρες απώλειες.

